

SÁCH HỒNG ĐẶC BIỆT

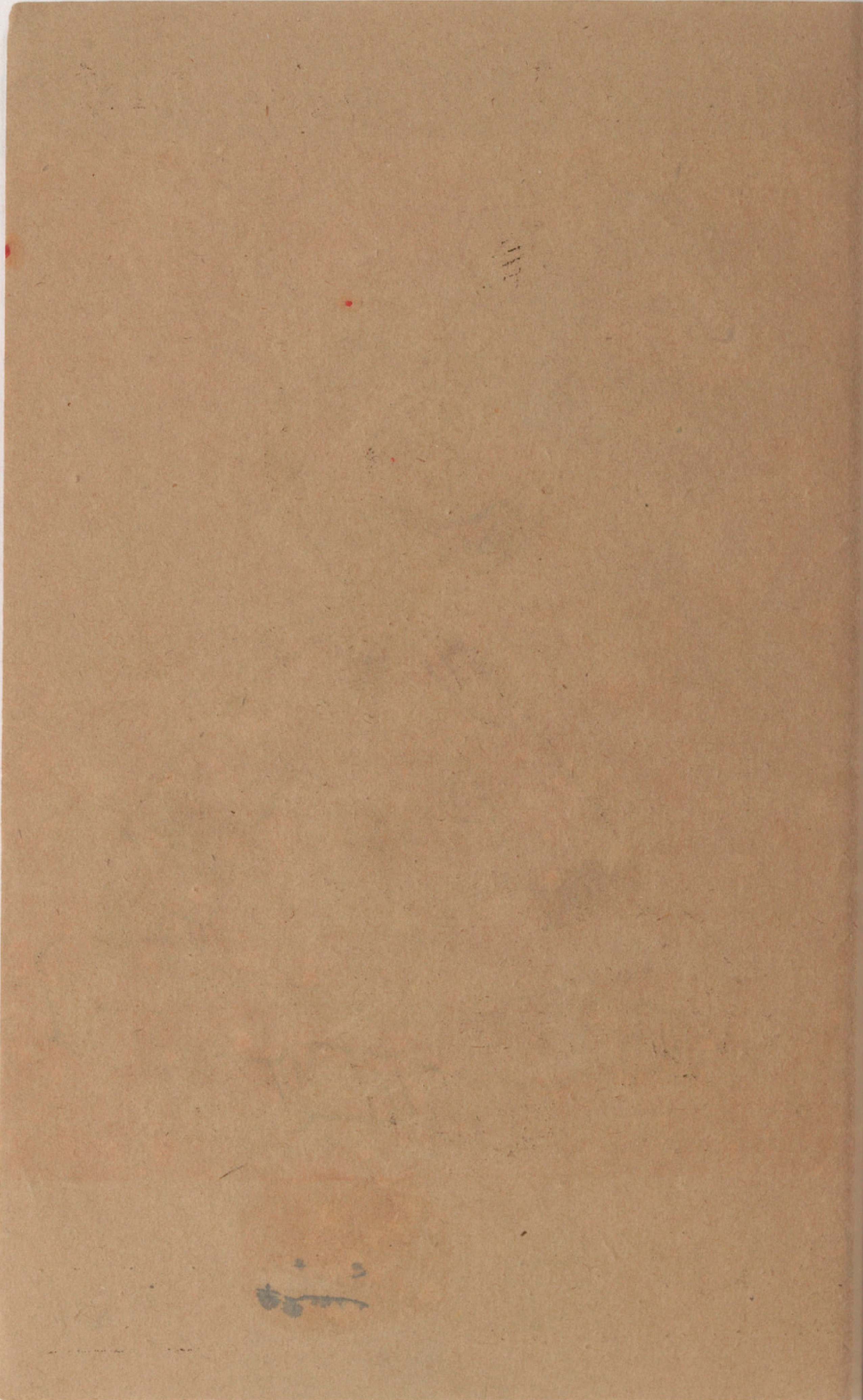

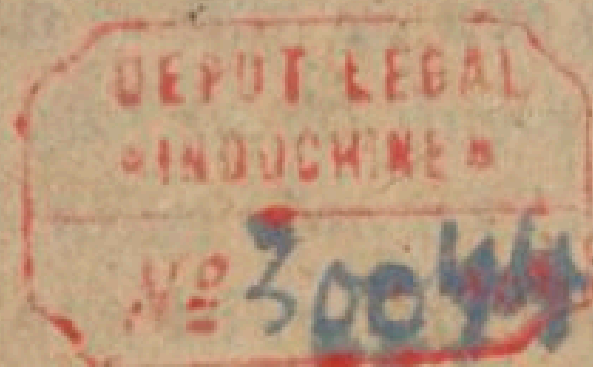
ĐẠO SĨ
CỦA KHÁI HƯNG

BỜÌ NAY

1504/10/10/10
9/10/10

GIÁO ĐẦU

Hỡi các khán giả bé nhỏ và yêu dấu của tôi,

Tân kịch, các em sắp coi diễn, xảy ra từ lâu, lâu lắm, từ đời xưa đời xưa, thời các động vật, các thực vật đều nói một thứ tiếng và đều sống vui vẻ hòa thuận dưới con mắt từ bi của Giới Phật.

Có lẽ các em không tin rằng động vật và thực vật biết nói, dù ở đời thái cổ đi nữa. Nhưng chắc các em cũng công nhận rằng nếu chúng nói thì chúng sẽ nói như những vai trò trong vở kịch này. Thế là đủ rồi. Các em nghĩ sao thì chúng sẽ nói như ý nghĩ của các em.

Các em nghĩ? Các em có thể nghĩ như soạn giả không? Hẳn có người ngờ rằng những tư tưởng hơi nghiêm triết lý trong kịch, cao quá sức suy nghĩ của các em. Soạn giả lại không ngờ như thế. Soạn giả cho rằng sinh ra đời, là các em bắt đầu sống ngay trong một thế giới đầy bí mật. Các em phải luôn luôn tự hỏi tại sao lại thế này, tại sao lại thế kia. Các em triết lý

đầy. Các em đều là những nhà triết lý cả. Rồi dần dần lớn lên, các em đi từ sự huyền bí này đến sự huyền bí khác: thế giới tri giác càng mở rộng, sự tò mò của các em càng menh mông, và các em càng thấy mình muốn, càng thấy mình cần hiểu biết: nhưng, than ôi! lòng muốn không bờ mà hiểu biết thì có hạn.

Soạn giả muốn các em suy nghĩ một chút, để thấy vở kịch sắp diễn có một ý nghĩa.

Soạn giả xin nói thêm rằng vở kịch này không phải soạn giả bịa đặt hẳn ra. Soạn giả đã viết theo sách Phật. Trong sách Phật có đoạn:

« Một nhà đạo sĩ vào núi tu luyện trở nên có pháp thuật cao cường. Một hôm y nảy ra ý tưởng quái lạ: niệm thần chú cấm mưa tám năm. Trời kinh hoảng phải sai Phật Thích Ca xuống trần hóa làm một mỹ nữ để phá phép tà của Đạo sĩ. Quả nhiên đạo sĩ siêu lòng vì nhan sắc, và pháp thuật của y mất liền. Từ đó vùng ấy lại được mưa móc tươi nhuận. »

Chắc các em cũng đồng một ý tưởng với soạn giả: là mong cho những nhà đạo sĩ cao tay đừng có nữa. Bọn họ càng đông, càng đi sâu mãi vào con đường tu luyện pháp thuật để định thay quyền Tạo Hóa thì thế giới của chúng ta chỉ thêm nhiều tai nạn. Ngày mà tai bọn họ ngang tai Tạo Hóa là ngày thế giới này bị tiêu diệt: Vì rằng căn bản Tạo Hóa là thiện mà căn bản bọn họ là ác

ĐẠO SĨ

Kịch hai hồi hai cảnh

HỒI I

RỪNG XUÂN

NAI GIÀ, ĐÀN HƯƠNG, BẦY

CHIM rồi NÀNG TIÊN, VƯỜN v. v.

NAI, *bảo đàn hương*. — Các em phải để ý hơn nữa vào cặp chân sau. Khi đứng bằng hai chân ấy, phải nhún xuống một chút mới được mềm mại và lễ phép. Còn hai chân trước thì co lên đập không khi dễ tỏ lòng bái phục. Lần sau mà Chúa Thượng còn quở mắng ta, thì các em đừng có trách. (*Với bầy chim trên cây*) Nào các cô Bạch Yến, Hoàng Oanh, Họa-Mỹ, Sơn-Ca, Bạch-Thanh, xin các cô,

cử nhạc cho. Lắng nghe ta đây này... Một, hai, ba
(âm nhạc).

Chim hát :

Tấu lay đức Thượng-Hoàng Đạo-sĩ,
Ngài là chúa tể khắp muôn loài.
Oai ngài trùm lan vũ trụ,
Sức ngài mạnh lăm cả Trời
Luật Tạo Hóa tùy ngài biến đổi,
Ngài cấm mưa, mưa chẳng dám rơi
Ngài hóa phép làm ra ánh sáng,
Bắt Sấm Sét giam xuống giếng khơi.

(Nàng Tiên vào)

Ngài cho sống, muôn dân vui sống,
Giơ ngón tay muôn vật im hơi,
Năm rap xuống đời ngài ban lệnh.
Ngài bắt chết ai dám trái lời ?
Chúng con đây một bầy bé nhỏ
Cúi xin rằng ngài sống đời đời
Và giữ mãi phép thần thống trị
Đề thi ân cho bọn tôi đời...

NÀNG TIÊN — Các người chơi cái trò chi ngộ
vậy ?

*Chim và Hươu Nai ngừng
lại ngơ ngác nhìn nàng tiên*

NAI — Người là ai ?

NÀNG TIÊN — Ta là Nàng Tiên.

CHIM, *thì thăm với nhau.* — Nàng Tiên ! Nàng
Tiên ! Nàng Tiên đẹp tuyệt trần ! Nàng Tiên sáng

như gương, trong như ngọc.

HƯƠNG thì thắm với nhau, — Nàng Tiên ! Nàng Tiên !

NAI — Im !... Hỡi Nàng Tiên ! Nàng đến đây làm gì ? Nàng muốn bái yết Hoàng-Thượng Đạo-sĩ chăng ?

NÀNG TIÊN — Ta chẳng bái yết ai. Ta cũng chẳng biết vị Hoàng-Thượng Đạo-sĩ nào (*mím cười*). Mà sao lại Hoàng-Thượng Đạo-sĩ. Đã là Hoàng-Thượng sao còn là Đạo-sĩ.

Hương, chim sợ hãi trông trước trông sau

NAI — Suyt ! Im ! Ngài mà nghe tiếng thì nàng mất xác.

NÀNG TIÊN vẫn *mím cười*. — Ngài- dữ tợn thế kia à ?

NAI — Ngài không dữ tợn.

HOA ĐƠN — Ngài không dữ tợn !

HOA SIM — Ngài không dữ tợn. Ngài rất hiền từ.

HOA CÚC RỪNG — Ngài là chúa tể muôn loài.

NÀNG TIÊN *mím cười*, — Các em lầm cả. Trời mới là chúa tể muôn loài chứ. Trời sinh sản ra vạn vật, sinh sản ra cả vị đạo sĩ của các em.

NAI *hoảng hốt*. — Các em Hương, các em Chim ! Theo ta lánh đi nơi khác. Đây hẳn là một con quỷ đến khiêu khích chúng ta. Chúng ta phải lánh xa nó ra. (*Chạy. Đàn hương chạy theo. Chim, chóc bay theo*)

Nai hương, bầy chim ra, các hoa, các lá cụp cả

lại.

NÀNG TIÊN — Gớm thực, bọn họ sợ Đạo-sĩ đến như thế ! *(nói với hoa Sim)* Đạo sĩ có nhiều phép lạ, phải không em ? *(Hoa Sim im lặng cánh khép chặt hơn, Hoa Đơn, hoa Cúc Rừng đều làm theo. Lay cuồng Hoa Đơn)* Em hãy kể cho chị nghe đức Đạo-sĩ của các em đã làm những gì khiến cho các em kinh khiếp thế ? *(Hoa Đơn im lặng)* .. Còn em Cúc Rừng ? ... Em cũng im nốt... Em hãy mở ra và nói chuyện với chị đi... Các em trông chị đây này ! Có phải chị cũng cùng một hình dáng với vị Đạo-sĩ của các em không ? ... Có lẽ chị có họ với Đạo sĩ nữa. *(Các hoa hé mở ra liếc nhìn)* Phải không ? Vì Đạo-sĩ của các em cũng như chị chứ gì ? Cũng đi bằng hai chân, cũng có tóc dài, hai mắt sáng, cặp môi tươi, đôi lông mi lá liễu như chị là cùng chứ gì ! Hay Đạo-sĩ của các em: tóc rối, mắt lờ, môi dầy, lông mi sâu róm, tiếng nói như lệnh võ ! *(Các hoa lại khép chặt cánh và vẫn im lặng. Nàng Tiên gật đầu mỉm cười)* Nào các em hãy xòe cánh, mở mắt ra mà ngắm chị, xem chị có phải cùng một loài, cùng một nhan sắc với Đạo-sĩ của các em không ? *(Các hoa vẫn lại im lặng. Nàng Tiên cất tiếng hát:)*

Hỡi các em hoa Quế hoa Lim
Cùng hoa Đơn, hoa Cúc, hoa Sim
Hỡi các em hoa rừng hương ngát
Trong bóng cây râm mát,
Hãy lắng tai nghe Nàng Tiên ca hát.

(Các hoa nghiêng đầu nghe tuy vẫn khép cánh)

Vì chị đây là một nàng tiên
Sống tự do ở chốn Ngọc-Tuyền
Là nơi có trăm hoa đua nở
Vội đủ các màu tươi rực rỡ

HOA SIM, cúi xuống Hoa Đơn thì thầm — Tiểu
hỏi xem ở Ngọc-Tuyền có mưa không?

HOA ĐƠN — Phải đấy! (Đánh bạo ngừng lên) —
Hỡi Nàng Tiên, cô bảo cô ở Ngọc-Tuyền. Vậy ở
Ngọc-Tuyền có nước mưa không mà lại có hoa?

NÀNG TIÊN, mỉm cười — Đây này, các em hãy
nghe chị tả cảnh Ngọc-Tuyền:

Ngọc-Tuyền là nơi sáng sủa tung bừng
Làn thình không ẩm áp vô chừng
Vì quanh năm chỉ một mùa xuân
Đem sinh lực mạnh mẽ tươi nhuận
Cho cây cối, cho hoa, cho cỏ...

HOA SIM, giọng run run sợ hãi — Vậy đức Mùa
Xuân là chúa tể Ngọc-Tuyền? Và chính ngài ban
nước mưa cho cây, cho hoa, cho cỏ?

NÀNG TIÊN, cười — Không, nước mưa là của
Trời chứ. Mùa Xuân cũng là của Trời. Khắp trên
mặt đất này cũng như trong toàn vũ trụ cái gì cũng
bởi Trời sáng tạo ra mới có. Các em, và ta đây, và
cả vị Đạo-sĩ của các em nữa đều là con cái Trời.

HOA SIM, cúp lại — Em không dám nghe chị
nữa. Chị nói quấy rồi.

HOA ĐƠN — Chúng em đây là tôi con đức Đạo-sĩ kia. Chúng em không sợ Trời, vì Trời còn kém đức Đạo-sĩ.

HOA CÚC, *giọng thương hại* — Chị nên giữ mồm giữ miệng. Chị phải nhớ câu tục ngữ. « Tai vách mạch rừng » nhờ đức Đạo sĩ biết chị nói hớn thì chị sẽ bị chết khô, chết khát.

NÀNG TIÊN — Làm sao mà vị Đạo-sĩ của các em lại bắt chị chết khô chết khát được ?

Các hoa khép chặt cánh lại không đáp

NÀNG TIÊN — Sao chị hỏi các em không nói ?
— Các em sợ đức Đạo-sĩ lắm phải không ?...

Một con Vượn già ở trên cây què um tùm nháy xuống khiến Nàng Tiên giật mình.

VUỖN, *cười khanh khách* — Chị sợ tôi, phải không ?

NÀNG TIÊN — Không, ta không sợ, ta chỉ giật mình vì anh đến bất thình lình quá.

VUỖN — Chị ở Ngọc-Tuyền đến đây, phải không ?
Và ở Ngọc-Tuyền quanh năm đều là mùa xuân, phải không ?

NÀNG TIÊN, *cười* — À ra anh này đứng nấp nghe trộm rồi !

VUỖN, *cũng cười* — Ăn trộm còn được nữa là nghe trộm. Chị phải biết sở dĩ tôi sống hơn nghìn năm nay cũng chỉ nhờ ở cái tài ăn trộm. Ngày xưa tôi ăn trộm đào tiên ở vườn Vương-Mẫu, và ngày nay tôi uống trộm nước phép ở Hồ-lô Đạo-sĩ...

NÀNG TIÊN, *kính ngạc* — Nước phép ở Hồ-lô Đạo-sĩ? Đạo-sĩ chế ra được nước phép?

VUỘN — Thế ra chị chẳng biết gì hết, tuy chị là một nàng tiên ở xứ Ngọc-Tuyền. Chị mà hỏi các chim muông, các thú vật, các hoa cỏ ở đây thì chả ai dám ngỏ cho chị rõ căn nguyên đâu. Nhưng tôi, tôi dám nói cho chị biết hết, vì một là ở đây ai ai cũng nể sợ tôi, và sẽ không dám đem những lời thóc mách của tôi trình lại với Đạo-sĩ, hai là tôi ở ngoài vòng trừng phạt của Đạo sĩ. Tôi không cần Đạo-sĩ ban cho nước mưa, tôi sẽ lấy trộm mà uống... Lấy trộm là một việc làm rất xấu đáng lẽ không nên khoe khoang, nhưng nếu không uống trộm thì tôi sẽ chết khát. Vả nước mưa là nước mưa của Trời, phải không, thưa chị...

NÀNG TIÊN — Phải, nước mưa là nước mưa của Trời ban cho khắp bàn dân thiên hạ, sao chú lại phải lấy trộm mới có mà uống?

VUỘN — Chà để tôi thuật lại chị nghe. Trước kia ở vùng này ai nấy đều được tự do sinh hoạt, tự do vui sống. Suối chảy róc rách sườn non, trong như pha lê, cây mọc xanh um, hoa nở tươi tốt, chim hót véo von, hươu nai, hồ, báo, cáo, chồn, hàng đàn nô đùa mừng rỡ... Nhưng từ ngày một con cáo chín đuôi sau hơn hai nghìn năm tu luyện phép huyền đã trở nên một nhà Đạo-sĩ cao tay, thì sự sống tự do, sự sống tự nhiên ở vùng này không còn nữa. Vì sự sống của mọi vật không phải tự nhiên mà có,

mà chính tự Đạo-sĩ ban...

NÀNG TIÊN — Đạo-sĩ làm thế nào mà ban sự sống cho mọi vật được ?

VUỢN — Kh Đạo-sĩ đã tu luyện thành tài rồi, thì trước hết hẳn tìm chống lại với Trời : Hẳn muốn vượt quyen Tạo-Hà, không chịu ở trong khuôn phép của Trời. Cái gì Trời làm được hẳn cũng cố làm cho bằng được. Hẳn chế ra sấm, ra sét, ra ánh sáng, ra nước mưa. Rồi để thí nghiệm tài của hẳn, hẳn niệm thần trú cấm mưa trong một hạn trăm năm :

NÀNG TIÊN — Cấm mưa trong một hạn trăm năm ? Nhưng hẳn làm thế nào mà cấm được mưa ?

VUỢN — Ở khắp một vùng hàng trăm dặm này, hẳn thu hết mây vào trong hồ-lô của hẳn, thì làm gì còn có mưa nữa. Trời sai Sấm Sét ra oai để đe dọa hẳn, hẳn chẳng chút e sợ, vác ngay dao nhọn ra nghênh địch rồi bắt hết Sấm Sét đem nhốt xuống giếng khơi. Chỉ có thấy hẳn đáng ghê sợ không ?

NÀNG TIÊN — Cứ tin lời chú thì cây cối hoa cỏ, cầm thú vùng này đã phải chết hết vì thiếu nước mưa, thế mà ta coi mọi vật thấy đều tươi tốt, là có làm sao ?

VUỢN — Ấy cái cảnh tượng khô héo, đói khát đã hiện ra một đạo, sau khi Đạo-sĩ cấm mưa. Rồi Đạo-sĩ đem phép thần thông tự chế lấy nước mưa. Hẳn có một cái phòng lớn mà hẳn giữ rất bí mật không ai được bước chân vào. Đó là phòng thí

nghiệm các phép thêng của hần. Hần thu mây vào trong hồ-lô, rồi hể thanh nước mưa đem ban phát cho khắp mọi vật vùng này, thanh thừ ai ai cũng chịu ơn sống của hần. Không có hần thì ai nấy đều đã chết khô... Còn chị, chị định đến ở nơi này ?

NÀNG TIÊN — Phải, ta định đến ở nơi này.

VUỢN, *nhìn Nàng Tiên* — Vậy chị sẽ tự đặt dưới quyền thống trị của Đạo-sĩ ?

NÀNG TIÊN — Không, không khi nào.

VUỢN — Chị nhất định chịu chết khát ?

NÀNG TIÊN — Chết khát còn hơn ép mình theo một tên quỷ cõng lại Trời.

VUỢN — Ở vùng này trước kia ai ai cũng nói như chị cả đây. Nhưng rồi sau ai ai cũng ham sống, sợ chết nên đều phải phục tùng Đạo-sĩ. Thôi, xin đề chị ở lại một mình mà suy nghĩ Chào chị.

NÀNG TIÊN — Chào chú ! — (*dừng trầm ngâm. Vươn ra Một con Hồ bước lại*).

NÀNG TIÊN *nói một mình* — May quá ! Đàn hươu vừa chạy thoát nơi này. (Bảo Hồ) Chú đi tìm mồi đấy ư ?

HỒ *ngước nhìn* — Tìm mồi gì ?

NÀNG TIÊN — Tìm hươu nai, chồn, cáo để ăn thịt.

HỒ *giận dữ* — Chị nói đùa làm gì, nhớ đến tai đức Đạo-sĩ thì có chết tôi không ?

NÀNG TIÊN — Đức Đạo-sĩ cấm không cho chú ăn thịt hươu nai ? Nhưng theo luật Tạo-Hóa thì hồ, báo

phải ăn thịt hươu, nai, cũng như bươu, nai phải ăn cỏ, chim muông phải ăn sâu bọ.

HỒ — Ta không biết Tao-Hóa là ai và luật Tao-Hóa là gì, ta chỉ biết có đức Đạo-Sĩ và luật rất khắc nghiệt của ngài. Là hồ, báo không được ăn thịt mà chỉ được ăn quả chín. Giết lẫn nhau, Đạo-Sĩ rất nghiêm cấm, từ khi Đạo-Sĩ ra lệnh hành hình tên lừa, tên ngựa, tên gấu, tên sói nào đã làm trái ý ngài. Không tuân lệnh ngài, ngài sẽ bắt chết khát. *(Hấp tấp đi ra)*

NÀNG TIÊN — Chú đi đâu mà vội vàng thế. Hãy thông thả tôi hỏi chuyện đã.

HỒ — Ta phải kịp đi châu đức Thượng hoàng Đạo-Sĩ. Nếu vắng mặt một buổi châu, ngài sẽ khép vào tử hình ngay.

NÀNG TIÊN — Ngài dữ tợn quá nhỉ!

HỒ — Không, ngài không dữ tợn. Đó là trật tự của ngài mà ai cũng phải tuân theo. Ngài muốn thế. Thôi chào chị.

NÀNG TIÊN — Không dám, chào chú.

Hồ ra

NÀNG TIÊN, *nói một mình* — Đạo-sĩ này không phải có lòng nhân từ, hẳn chỉ muốn làm đảo lộn định luật của Tao-Hóa. Nếu vì nhân đạo hẳn cấm ăn thịt nhau thì sao hẳn lại còn ra lệnh cho tên nọ cắn giết tên kia. *(Có tiếng ca bài chúc tụng ở đằng xa đưa lại)* Nàng Tiên lắng tai nghe

Tiếng hát:

Tấu lạy đức Thượng-Hoàng Đạo-Sĩ
 Ngài là chúa tể cả muôn loài.
 Oai ngài trùm lan vũ trụ,
 Sức ngài mạnh lẫn cả Trời
 Luật Tạo Hóa tùy ngài biến đổi,
 Ngài cấm mưa, mưa chẳng dám rơi,
 Ngài hóa phép làm ra ánh sáng,
 Bắt Sấm Sét giam xuống giếng khơi.
 Ngài cho sống, muôn dân vui sống,
 Giơ ngón tay muôn vật im hơi,
 Nằm rạp xuống đợi ngài ban lệnh.
 Ngài bắt chết ai dám trái lời ?
 Chúng con đây một bầy bé nhỏ
 Cúi xin rằng ngài sống đời đời
 Và giữ mãi phép thần thống trị
 Để thi ân cho bọn tôi đòi.

HẠ MÀN

HỒI II

ĐỘNG ĐẠO SĨ

*Đạo Sĩ ngồi trên ngai đá. Dủ các loài cầm thú
quỳ xuống nền đá, đồng thanh cất tiếng chúc
tụng :*

Tấu lạy đức Thượng-Hoàng Đạo-Sĩ,
Ngài là chúa tể khắp muôn loài.
Oai ngài trùm lan Vũ trụ,
Sức ngài mạnh lấn cả Trời
Luật Tạo Hóa tùy ngài biến đổi,
Ngài cấm mưa, mưa chẳng dám rơi.
Ngài hóa phép làm ra ánh sáng,
Bắt Sấm, Sét giam xuống giếng khơi.
Nài cho sống muôn dân vui sống,
Giơ ngón tay, muôn vật im hơi,
Năm rập xuống đợi ngài ban lệnh.
Ngài bắt chết ai dám trái lời ?
Chúng con đây một bầy bé nhỏ

Cúi xin rằng ngài sống đời đời
Và giữ mãi phép thần thống trị
Để thi ân cho bọn tôi đời.

ĐẠO SĨ, *quát hỏi* — Ai là chúa tể muôn loài ?

ĐỒNG THANH — Tâu, đức Thượng Hoàng Đạo-Sĩ là chúa tể muôn loài.

ĐẠO SĨ — Đạo-sĩ mạnh hay Trời mạnh ?

ĐỒNG THANH — Tâu, đức Đạo-Sĩ mạnh.

ĐẠO SĨ — Ai ban sống cho các người ?

ĐỒNG THANH — Tâu, đức Đạo-Sĩ.

ĐẠO SĨ — Các người theo luật Tạo Hóa hay theo luật Đạo-Sĩ ?

ĐỒNG THANH — Tâu, theo luật Đạo-Sĩ.

ĐẠO SĨ — Được ! Cho phép các người đứng dậy, lát nữa ra đợi ta mang hồ-lô ban phát sự sống cho tất cả các người.

ĐỒNG THANH — Gia !

Vuơn vào

VUƠN — Thăm cấp thăm cấp ! Chí nguy chí nguy !

ĐẠO SĨ, *hốt hoảng* — Có việc gì nguy cấp thế, Vuơn ?

VUƠN — Tâu Bệ hạ, hiện ở trong rừng nhà có một tên giặc mới đến. Hắn đem rải khắp những tư tưởng phiến loạn để định phá đổ trật tự của Bệ Hạ.

ĐẠO SĨ. — Phá đổ trật tự của ta ?... Hắn làm những gì ?

VUƠN — Tâu Bệ-hạ, hắn múa, hắn hát, và hắn dạy các loài chim muông múa hát.

ĐẠO SĨ — Tên quý ấy dạy múa hát mà chúng nó dám học ư ?

VUỘN — Tàu Bệ Hạ, trước thì ai nấy đều im lặng cả, nhưng sau thấy hắn hát hay quá nên đều học hát theo.

ĐẠO SĨ *thét* — Ta sẽ phạt tất cả, ba ngày không cho uống nước.

VUỘN — Tàu Bệ Hạ, dân chúng cũng đã nghĩ đến sự hình phạt ấy, nhưng giọng quyền dữ của hắn mạnh lắm, không ai cưỡng nổi. Và hắn xui giục bảo cho bọn thần dân của Bệ Hạ biết rằng tha chết khát còn hơn là làm trái định luật của Tào Hoa.

ĐẠO SĨ, *thét càng to* — Định luật của Tào Hóa ! Không, không còn định luật của Tào Hóa nữa, chỉ có định luật của Đạo Sĩ này, vì Đạo Sĩ này đã thay quyền, đã cướp quyền Tào Hóa, đã thắng Tào Hóa, đã thu được mưa của Tào Hóa, đã giam nổi Sấm Sét của Tào Hóa — (*nghe ngợi*) Hay hắn là một tên tiểu tướng Tào Hóa sai xuống để phá hoại phép ta, phá tan nền trật tự của ta ? Phải bắt giam hắn xuống giếng khơi cùng với bọn Sấm Sét mới được !

VUỘN — Tàu Bệ Hạ, kẻ hạ thần tướng khó bắt giam nổi hắn, vì hắn có cái nhìn làm cho không ai có thể gần hắn lâu được, và có cái giọng điệu dằn thanh thú khiến các bông hoa thơm đã cúp chặt lại phải mở ra để lắng nghe. Chính kẻ hạ thần này cũng bị hắn cảm dỗ, bị hắn thôi miên. Hắn thực không phải là quý mà chính là tặc như lời hắn

nói.

ĐẠO SĨ — À. ra người a tòng với giặc đề mưu làm phản. Các người đâu ? Gấu đâu, hãy bắt giam Vượng lại cho ta, ta sẽ trị tội.

GẤU — Gia ! (*bước lại gần Vượng*).

NAI, *quý tâu* — Tâu Bệ Hạ, kẻ hạ thần có được mục kien tên Vượng giao thông với giặc.

SƠN CA — Tâu Bệ Hạ, thần nữ cũng được nghe thấy tên Vượng nói chuyện với giặc.

VƯỢNG, *cười* — Còn chị thì chị đã học hát theo tên giặc, và chị Nai mon men đến liếm bàn tay giặc. Tâu Bệ hạ tên giặc này kêu diến lệ thường, không ai tránh được sức quyến rũ của hắn.

ĐẠO SĨ — Được ! Để rồi ta xem các người có tránh được hay không. Tên giặc sẽ phải chết. Nó dám đến làm loạn trật tự rừng ta. Trước kia có bao giờ xảy ra sự kiện cao lẫn nhau đâu ? Nay hắn mới đến mà kẻ nọ đã thừa kẻ kia rồi. Nó phải chết, nếu không, trật tự của ta sẽ chẳng còn, và ta đến lại sẽ phải phục tòng dưới oai quyền Tào Hóa mất. Không không khi nào ! Nó sẽ chết. Gấu ! Ta tin người là một tên đầy tớ trung thành, người khá đi bắt ngay nó về đây cho ta trị tội.

GẤU — Gia ! Xin tuân lệnh

Gấu ra

ĐẠO SĨ — Bớ Gấu !

GẤU — Gia ! (*quay lại*)

ĐẠO SĨ — Ta xem ra tên giặc này chẳng vừa, sợ

một mình người đi bắt không đắc lực chăng. Vậy ta cho Hồ và Báo đi giúp sức người, nghe! Bớ Hồ, bớ Báo!

HỒ BÁO — Gia!

ĐẠO SĨ — Hai người khá đi trợ lực cho Gấu. Nếu tên quỷ có cưỡng lệnh thì Hồ phải công tuột nó về động cho ta.

HỒ — Gia! Tuân lệnh.

ĐẠO SĨ — Mà không được chuyện trò gì với nó, sợ bị nó quyền rũ nghe! Lữ việc giải nó về đây cho ta. Hễ một trong ba người trái lệnh thì ta cho phép hai người kia cứ tạt chết.

GẤU, HỒ BÁO — Tuân lệnh. Xin đi.

Cả ba cùng ra

Một lát im lặng.

ĐẠO SĨ — Điện tên Vượn ra đây ta hỏi.

Lang dắt Vượn bị trói ra quỳ ở trước ngài

ĐẠO SĨ — Hẳn đã nói những gì với người, hãy thuật lại ta nghe.

VƯỢN — Tâu Bệ Hạ có tha tội chết cho thì kẻ hạ thần mới dám thuật lại.

ĐẠO SĨ — Nếu không giấu giếm ta điều gì thì ta sẽ tha tội cho.

VƯỢN — Kẻ hạ thần đâu dám man trá Bệ Hạ. Chỉ hiềm có nhiều lời quá hỗn xược, kẻ hạ thần sợ phép Bệ Hạ không dám thuật lại.

ĐẠO SĨ — Ta cho phép, Bay hãy tạm cởi trói cho nó.

(Lang cười trối cho Vượng)

VƯỢNG — Tàu Bệ Hạ, hẳn nói luật Tào Hoa huyền bí không ai có thể hiểu thấu và tránh thoát được. Còn luật Bệ Hạ chẳng qua là luật của một kẻ ngang ngạnh, ngỗ ngược. Dem luật ấy ra chống lại với luật Tào Hoa thì có khác gì đem trứng mà chọi với đá. Trứng sẽ vỡ, còn đá sẽ chẳng hề sây sứt. Vậy thì luật của Bệ Hạ sẽ bị tiêu diệt, còn luật của Tào Hoa sẽ vĩnh viễn. Tàu Bệ Hạ, hẳn còn nói nhiều nữa, nhưng kẻ hạ thần mãi nghe giọng êm dịu của hẳn nên không nhớ hết được, xin chờ hẳn đến sẽ thân tàu lại.

ĐẠO SĨ, *chau mày* — Mà sao mãi giờ chưa thấy chúng bắt giải lên giặc về. Hoàng Oanh, mau bay đi xem tình hình ra sao, về báo cho ta hay.

HOÀNG OANH — Xin tuân lệnh. *(bay đi,*

Lại một lát im lặng

ĐẠO SĨ, *băn khoăn lo lắng nói một mình* — Ta thấy tâm linh báo cho ta hay rằng sẽ xảy ra sự chẳng lành *(nói to)* Truyền cho binh tướng phải sẵn sàng, đề phòng đối phó với quân địch.

LANG — Tàu Bệ Hạ, đó chỉ là một kẻ mảnh dẻ, yếu đuối, cần coi phải đối phó. Ta ết tướng một cái tát của anh Hồ cũng đã đủ lắm rồi.

ĐẠO SĨ — Thế mà sai ba đại tướng của ta đi bắt hẳn, ta vẫn cho là chưa đủ.

Hoàng Oanh vào

ĐẠO SĨ — Cái gì mà người Lốt hoàng thế?

HOÀNG OANH — Tàu Bệ Hạ, kẻ hạ thần bay đến

Handwritten text in a cursive script, possibly a signature or a note, located above the main illustration.

đứng nấp trên là cây nhìn xuống thấy hiện ra một cảnh tượng rất lạ lùng.

ĐẠO SĨ — Lạ lùng ! Lạ lùng như thế nào ?

HOÀNG OANH — Kể hạ thần thấy lên giấc đứng hát, còn ba anh Hồ, Gấu và Báo nằm phục dưới chân nàng.

ĐẠO SĨ — Nàng ? Vậy đó là một thiếu nữ ?

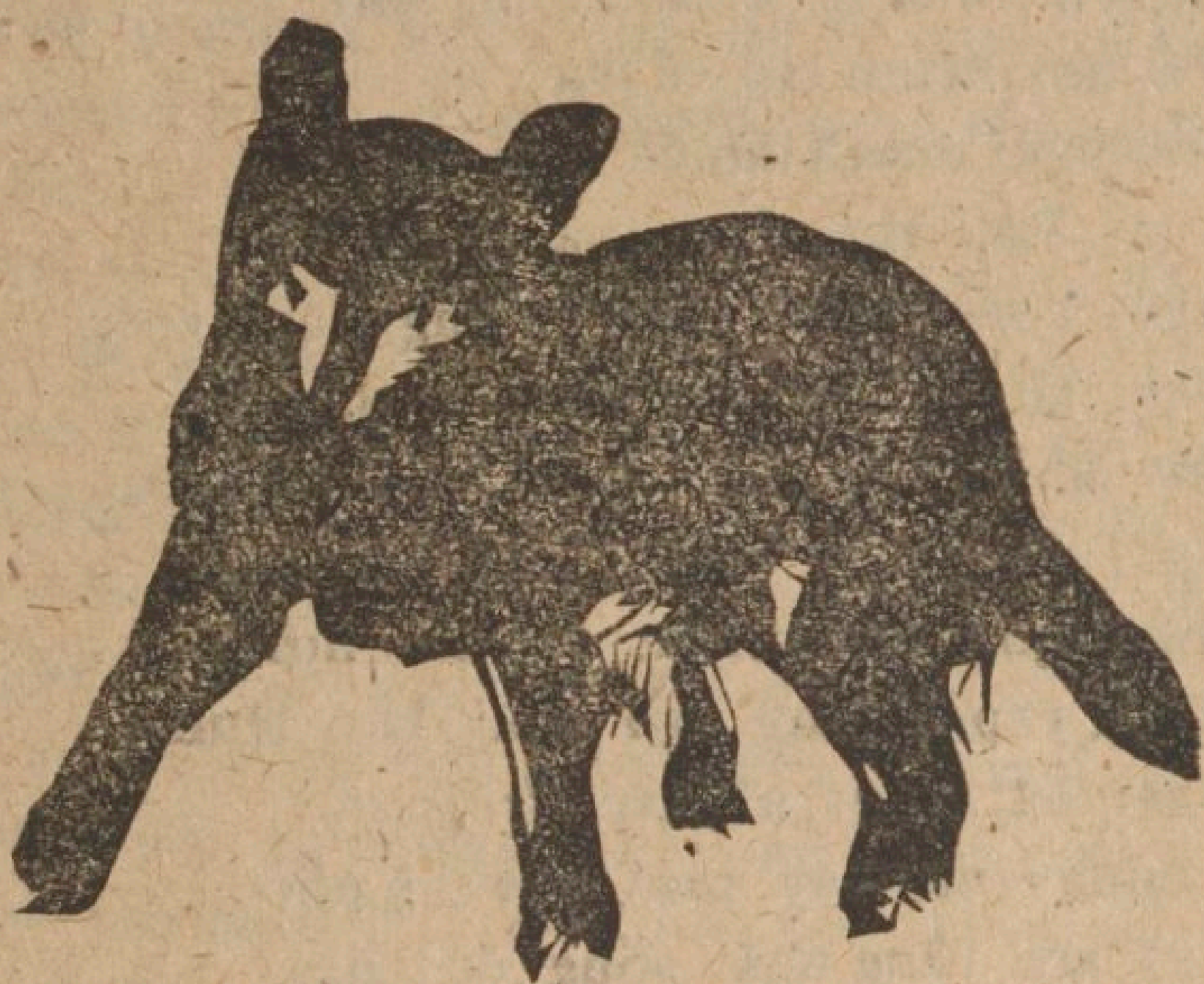
HOÀNG OANH — Nàng tự xưng là Nàng Tiên (có tiếng hát từ xa đưa lại) Do tiếng Nàng Tiên hát.

Tiếng hát :

Luật Tào Hóa đặt ra bất dịch,
 Khôn đem tài xè nhích mấy may.
 Hết đêm kế tiếp đến ngày,
 Trăng tròn lại khuyết, sông đầy lại vơi.
 Nước chảy tự những nơi cao cả,
 Ra biển khơi biển hoa lam mây.
 Mây bay gió thổi về đây
 Thành mưa rơi xuống tưới cây trong rừng.
 Muôn hoa cỏ tung bừng nảy nở,
 Muôn côn trùng hơn lở sinh sôi.
 Mưa trời nhuần thấm núi đồi,
 Lọc qua cát, đá tuôn ngòi suối trong.
 Giòng suối lượn quanh vòng khe núi,
 Róc rách kêu như gọi thú, cầm,
 Lại nơi vắng vẻ âm thầm,
 Nước thơm giải khát, hong râm ẩm mình.
 Luật Tào Hóa : Trời sinh Trời dưỡng
 Dễ ai mà dám cưỡng lại Trời

Lạ cho những kẻ ngược đời
 Ra công tu luyện tìm tòi phép thiêng
Đạo sĩ trợn mắt

Chống Tạo Hóa, luật riêng bày đặt,
 Máy huyền vi ghé mắt tò mò,
 Đem tài vụng dại trẻ thơ
 Toan bề bắt chước làm như thợ Trời.
 Loài không cánh học đòi bay liệng
 Loài không vây lặn biển ra khơi.
 Gần đây con Cao chín đuôi.
 Lại toan cầm đoán mưa rơi xuống rừng...

ĐẠO SĨ, *thét* — A ! quân này hỗn xược, dám khiêu
 khích ta ! Tất cả ra điệu cồ nó vào đây, mau !
 ĐỒNG THANH — Gia !

Nhưng Nàng Tiên đã bước vào cửa động, sau lưng đi theo Hồ, Báo, Gấu. Động bỗng sáng rực lên.

ĐẠO SĨ, *thét* — À lên... (Ngẩn người ra nhìn, im lặng một phút cô trăn trăn và suy nghĩ) Quần thần, hãy ca bài chúc tụng.

ĐÔNG THANH — Gia I (rời quỳ xuống hát; trong khi ấy Nàng Tiên đứng sững, mỉm cười nyhe)

Tấn lay đực Thượng-Hoàng-Đạo-sĩ
 Ngài là chúa tể khắp muôn loài
 Oai ngài trùm lan vũ trụ
 Sức ngài mạnh lấn cả Trời
 Luật Tạo Hóa tùy ngài biến đổi,
 Ngài cấm mưa, mưa chẳng dám rơi.
 Ngài hóa phép làm ra ánh sáng,
 Bắt Sấm, Sét giam xuống giếng khơi.
 Ngài cho sống muôn dân vui sống.
 Giơ ngón tay muôn vật im hơi,
 Nằm rạp xuống đợi ngài ban lệnh.
 Ngài bắt chết ai dám trái lời?
 Chúng con đây một bầy bé nhỏ
 Cúi xin rằng ngài sống đời đời
 Và giữ mãi phép thần thống trị,
 Đề thi ân cho bọn tôi đời.

ĐẠO SĨ, *cười khoát trá* — Người có thấy oai linh của ta không?

NÀNG TIÊN, khoan thai, uyển chuyển, bước lại gần, im lặng nhìn: *Cầm thú tò mò đứng ngẫm .. Đạo sĩ dần dần cúi đầu* — Người có thấy cái linh của ta không?

ĐẠO SĨ *ngừng lên* — Người sẽ là vợ ta.

NÀNG TIÊN — Ta là Tiên, ta không lấy loài cáo chín đuôi.

ĐẠO SĨ — Ta đã tu luyện hơn hai nghìn năm ở động này, và đã thành tiên như người.

NÀNG TIÊN — Nhưng nguồn gốc cáo của người thì sau mấy vạn năm tu hành, người cũng không giấu nổi đuôi. Người toan bắt chước Tào Hóa, cấm mưa để tự chế ra nước. Đó chỉ là một tội ác của loài cáo chín đuôi, vì sao được với sự chí công của Tào Hoa.

ĐẠO SĨ — Nhờ về phép ấy ta khiến được Hồ, Báo không bắt ăn thịt hươu nai, ta khiến được ác thú trở nên hiền lành, sao lại gọi là một tội ác được?

NÀNG TIÊN — Các vật ăn thịt lẫn nhau, đó cũng là một định luật của Tào Hóa. Người thử nghĩ xem nếu không có định luật ấy thì còn trùng cầm thú sinh sinh hóa hóa một ngày một nhiều mãi ra, giải đất này nhỏ hẹp chứa sao cho xuê? Máy Trời huyền bí, loài cáo chín đuôi hiền thảo sao được mà dám toan bẽ cái tạo! Luật Tào Hóa phải bắt di bắt dịch.

ĐẠO SĨ, *đăm đăm nhìn Nàng Tiên* — Nhưng người sẽ làm vợ ta, đó cũng là một luật Tào Hóa, người tránh sao thoát?

NÀNG TIÊN — Ta lấy ngươi tức là theo kẻ chống lại Tào Hôa. Không khi nào ta chịu nghe.

ĐẠO SĨ — Ta sẽ bỏ ngươi vào ngục.

NÀNG TIÊN — Thà bị bỏ ngục còn hơn làm nô lệ một con cáo chín đuôi.

ĐẠO SĨ — Ta sẽ bắt ngươi chết khát.

NÀNG TIÊN — Thà chết khát còn hơn làm nô lệ một con cáo chín đuôi.

CẦM THÚ, *nhòn nháo* — Ầ ! Ầ !

ĐẠO SĨ — Im !

Một phút im lặng ghê gớm

ĐẠO SĨ — Lấy ta ngươi sẽ cùng ta làm chúa tể thống trị muôn loài muông thú miền rừng núi mênh mông bát ngát này.

NÀNG TIÊN — Ta sẽ cai quản một mình ngươi và làm bạn thân của muôn loài cỏ cây muông thú.

ĐẠO SĨ — Ngươi không nhận thấy ta yêu ngươi ư ?

NÀNG TIÊN — Ta thì ta rất ghét ngươi.

ĐẠO SĨ — Trong hơn hai nghìn năm tu luyện ta chưa yêu ai. Nay ta bắt đầu yêu ngươi, ngươi không cho là một hân hạnh, một điểm phúc sao ?

NÀNG TIÊN — Ai yêu ta thì phải làm theo ý ta, chứ không bắt ta làm theo ý mình được. Ngươi ra lệnh cho ta mà ngươi dám nói rằng ngươi yêu ta ư ?

ĐẠO SĨ — Nàng bằng lòng lấy ta, ta sẽ vâng theo mệnh lệnh của nàng.

*Đạo sĩ vụt biến thành con cáo chín đuôi
Và ở ngoài động mưa bắt đầu đổ xuống.*

ĐỒNG THANH, vui mừng reo — Tám năm nay
hãy giờ mới lại thấy mưa !

NÀNG TIÊN, đã hiện thân thành đức Phật
Thích Ca — Im ! Hãy cùng ta cất lời chúc tụng
Trời.

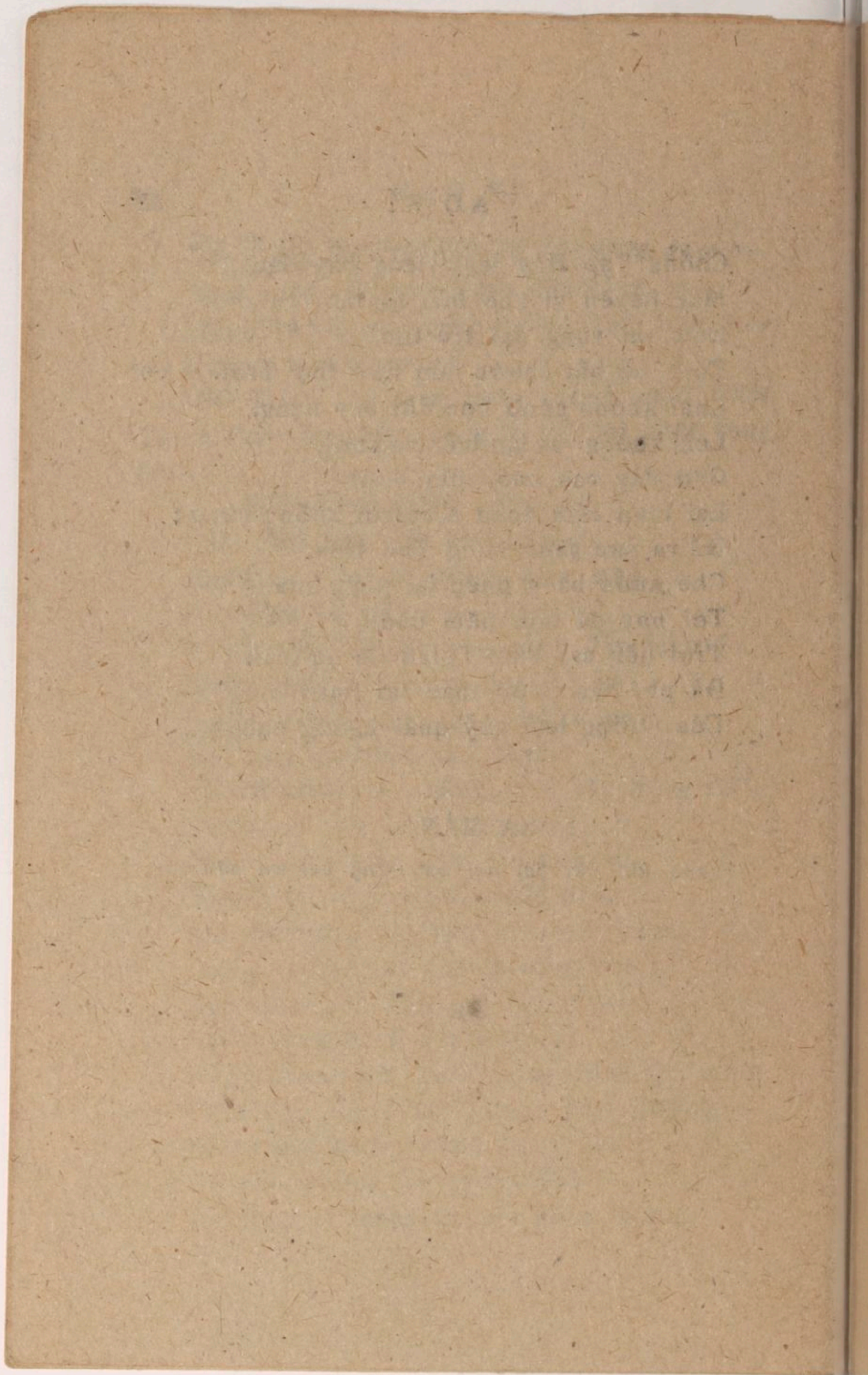
Tất cả cất tiếng hát :

Luật Tào Hóa đặt ra bất dịch
Khôn đem tài xê nhích mảy may.
Hết đêm kể tiếp đến ngày,
Trăng tròn rồi khuyết, sông đầy lại vơi ;
Nước chảy tự những nơi cao cả
Ra biển khơi biến hóa thành mây,
Mây bay gió thổi vào đây
Thành mưa rơi xuống tưới cây trong rừng.
Muôn hoa cỏ tung bừng nảy nở,
Muôn côn trùng hơn hỏ sinh sôi
Mưa Trời nhuần thấm núi đồi,
Lọc qua cát, đá tuôn ngòi suối trong.
Giòng suối lượn quanh vòng khe núi,
Róc rách kêu như gọi thú cầm,
Lại nơi vắng vẻ âm thầm,
Nước thơm giải khát, bóng râm ẩn mình.
Luật Tào Hóa : Trời sinh, Trời dưỡng,
Đẽ ai mà dám cưỡng lại Trời ?
Lạ cho những kẻ ngược đời
Ra công tu luyện tìm tòi phép thiêng.

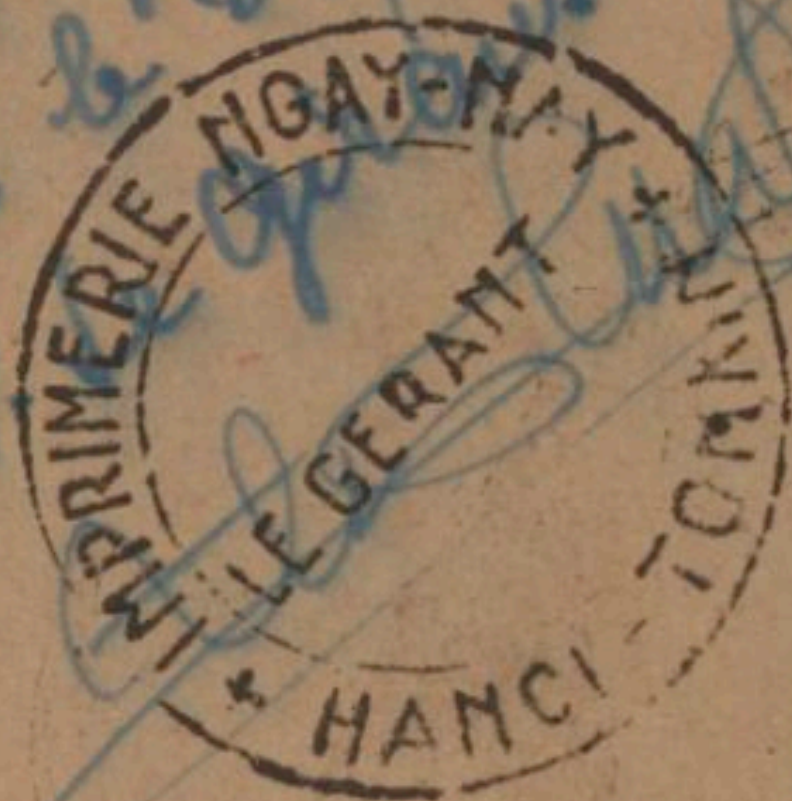
Chống Tào Hóá luật riêng bày đặt,
Mây huyền vi ghé mắt tò mò,
Đem tài vụng dại trẻ thơ
Toan bề bắt chước làm như thợ Trời.
Loài không cánh học đòi bay liệng,
Loài không vây lặn biển ra khơi.
Gần đây con cáo chín đuôi
Lại toan cấm đoán mưa rơi xuống rừng ;
Đề ra sức ganh cùng Tào Hóá,
Chế nước bằng phép lạ, phép ma.
Tôi nay đã tám năm qua,
Trời liền sai Phật Thích Ca hạ trần
Đề phá tan phép thần tai hại
Của những loài quỷ quái ngông cuồng...

HẠ MÀN

Trước khi hết bài hát và tiếng hát xa dần

Tirage 6000 exempl.
 Imprimerie Ngay-Nay
 Hanoi le 28/12/1944

Permis d'imprimer N° 302 en date du 30-10-1944
 délivré par le Service local de l'I.P.P. au Tonkin.

1 \$ 20

